

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Det evige Livs-Ord af Vorherres egen Mund til Menigheden

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 158. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1860_1269-txt-shoot-idm3249/facsimile.pdf (tilgået 01. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

da var det jo slet ikke som Skriftefoged og Boglærde, men som hemmelighedsfuldt indviede (ordnede) og høitbetroede Husholdere over Manden og Kirke-Statten, og vi danske Præster, som holdt paa Præste-Vielser, da de fleste Tydske Protestanter med Calvinisterne opgav den, vi vil altid have Sten af dermed at stille paa et lille Pavedomme, og kan let fristes til at gjøre det.

Den rene Modsetning mellem den papistiske og protestantiske Kirke-Skole er nemlig den, at Papisterne bygger deres Vventyr paa den sande Historie, men Protestanterne bygge den sande Historie paa deres eget Vventyr, hvoraf følger, at det papistiske Vventyr er glimrende, blendende og tilsyneladende velgrundet, medens det protestantiske Vventyr, der skulde bære Historien, var saa plat og flaut som uueligt, maatte falde ved det første Mandepust, og truede dog med at tage hele den sande Historie med sig i Faldet.

Det papistiske Vventyr om Paven som Apostoliker, og om Paands-Paaløggelsen som Grund-Sacramentet, hvorved Manden forplantedes og Kirken opholdtes, var jo jaaledes bygt paa hele den sande kristelige Historie om Guds Søns Kiødsaaftagelse og den Apostoliske Menigheds Stiftelse, Tro og Liv, Tegn og underlige Gierninger, glødende Tunger og Trostak til Døden, medens Protestanterne vilde have denne Grund-Historie, som maa bære det Hele, bygt paa deres Vventyr om Skriften som et Himmelbrev, der var faldet ned fra Skyerne, og kunde ikke blot bevise hele Christendommens guddommelige Sandhed, men

kunde tillige, naar den med Tro paa Indblæsningen læstes udenad, baade sianke den Helligaand, og ved Fornuftens rette Brug gjøre alle de Troende til ligesaa gode og oplyste Christne som Apostelen Paulus.

Morten Luther lærte imidlertid snart af Erfaring, at den ny Historie var ligesaa uefterrettelig som det gamle Vventyr, og gik for sin Deel ikke blot tilbage til den apostoliske Troes-Bekendelse, men ogsaa til Daaben og Nadveren som guddommelige Livs- og Saligheds-Midler i Kraft af Herrens Indstiftelses-Ord, og stræbte saa under den Helligaands Paakaldelse ved Hjælp af Skriften paa sit Moderemaal at gjenføde Apostlernes Lærdom, men han brugte dog, desværre, det protestantiske Vventyr til at bestride det Papistiske og undergravede dermed selv sin udmærket kristelige Praxis. Paa den ægte Lutheriske Vej var det, vi mødte Himmellyset, som viser os, at Herren selv, meget bedre end Luther kunde, har ved sine egne Indstiftelser lagt den urokkelige Grundvold i sit os alle vitnelige Munds-Ord, og har dermed, ligesaa levende som uoploselig forbundet Fælles-Troen med Guds-Ordet, som er Mand og Liv, saa nu ser vi, at alt er beredt til en kristelig Reformation i Gierning og Sandhed, som en Fornægtelse af den Apostoliske Menigheds Liv og Lærdom. Er vi blevet gamle med dette Lys, da veed vi ogsaa, det kan aldrig seile, det jo vil lykkes med Menigheden i det Hele, som det lykkes med den Enkelte, der begynder sit ny kristelige Menneske-Liv ved Daaben og har det faste Sæde ved Herrens BOrd stadig for Die, saa det

